

**FRÅGOR TILL DEN NOMINERADE
KOMMISSIONSLEDAMOTEN****Raffaele FITTO****Verkställande vice ordförande med ansvar för sammanhållning och reformer****1. Allmän kompetens, engagemang för EU och personlig oavhängighet**

Vilka av dina personliga kvalifikationer och erfarenheter är särskilt viktiga för uppdraget som kommissionsledamot och främjandet av det europeiska allmänintresset, särskilt inom det område som du skulle ansvara för? Hur kommer du att bidra till genomförandet av kommissionens politiska riktlinjer? Hur kommer du att genomföra jämställdhetsintegrering och integrera ett jämställdhetsperspektiv i alla politikområden inom ditt ansvarsområde? Hur kommer du att genomföra integreringen av ett ungdomsperspektiv?

På vilket sätt kan du inför parlamentet garantera din personliga oavhängighet, och hur kan du garantera att din tidigare, nuvarande eller framtida verksamhet inte på något sätt skulle kunna innebära att fullgörandet av dina skyldigheter inom kommissionen ifrågasätts?

Under uppväxten i ett delat Europa präglades min utbildning av respekt för de värden och principer som är inskrivna i fördragen om Europeiska unionen: frihet, demokrati, rättsstatsprincipen, mångfald, jämlikhet, respekt för människans värdighet, medborgerliga rättigheter och jämställdhet.

Jag inledde min politiska karriär i ett parti vars värden jag delade, bland annat dess EU-engagemang: Democrazia Cristiana. Under min yrkesbana har jag innehaft ämbeten på olika nivåer. Jag valdes till ledamot av regionfullmäktige i Apulien 1990 och till regionpresident 2000. Efter flera mandatperioder som ledamot av det italienska parlamentet blev jag minister för regionala frågor och lokalt självstyre (2008), därefter minister för sammanhållning (2010) och är sedan 2022 minister för EU-frågor, södra Italien, sammanhållningspolitiken och den nationella återhämtnings- och resiliensplanen. På EU-nivå valdes jag till ledamot av Europaparlamentet 1999 och omvaldes 2014 och 2019. Mellan 2000 och 2005 var jag ledamot av Regionkommittén där jag var ordförande i utskottet för territoriell sammanhållningspolitik mellan 2002 och 2004.

Jag har alltid varit en varm anhängare av det europeiska projektet och de grundläggande rättsstatliga principer och värden som projektet vilar på. På en kontinent som upplevt ett förödande krig mellan grannfolk erbjuder den europeiska integrationen en ny väg framåt och är, jämte det Euroatlantiska partnerskapet, den främsta garanten för fred, välmående och säkerhet för européerna. Rysslands brutala anfallskrig mot Ukraina och konflikten i Mellanöstern visar att vi inte kan ta detta för givet. Ett enat och beslutsamt EU är vårt bästa vapen för att värna om de resultat vi uppnått och de värden de vilar på.

I mina olika roller har jag på nära håll sett sammanhållningspolitiken och den regionala utvecklingspolitiken ur olika synvinklar, både som regionpresident och som minister i den relevanta rådskonstellationen. Som ledamot av Europaparlamentet har jag ingått i utskottet för regional utveckling, och som ledamot av Regionkommittén har jag följt sammanhållningspolitiken.

Sammanhållningspolitiken är en hörnsten i det europeiska projektet. I min uppdragsbeskrivning skriver kommissionens ordförande Ursula von der Leyen att "europeisk sammanhållning handlar om att föra Europa närmare européerna och föra européerna närmare varandra". Jag kan bara instämma, och om jag godkänns kommer jag att lägga ner all min kraft på denna uppgift.

Under de kommande fem åren kommer Europeiska unionen att ställas inför stora utmaningar, som den gröna och den digitala omställningen, säkerhet i ett komplicerat geopolitiskt läge, behovet av ökad konkurrenskraft i en

snabbt föränderlig global ekonomi, försvaret av vår sociala modell och förberedelser inför framtida utvidgningar. Mot denna bakgrund bör sammanhållningspolitiken bidra till Europeiska unionens mål, i överensstämmelse med de politiska riktlinjerna som Ursula von der Leyen presenterat. I detta sammanhang är det av största vikt att vi säkrar tillräckliga resurser och samarbetar för att uppnå en solid budget.

Som minister med ansvar för genomförandet av Italiens nationella återhämtnings- och resiliensplan, som är den största i EU, har jag själv sett vilka stora möjligheter NextGenerationEU innebär för Europeiska unionen, liksom utmaningarna och de känsliga aspekterna i detta viktiga och historiska projekt.

Om jag godkänns är min avsikt att använda denna erfarenhet för att, i samarbete med kommissionsledamoten med ansvar för ekonomi och produktivitet och i överensstämmelse med min uppdragsbeskrivning, genomföra de överenskomna reformerna och investeringarna i de nationella återhämtnings- och resiliensplanerna innan tidsfristen för utgifterna löper ut 2026.

Under min karriär har jag arbetat med EU-politik på olika nivåer och insett vikten av att politiken utformas och genomförs på ett samordnat sätt. Om jag godkänns som verkställande vice ordförande åtar jag mig att samarbeta med kollegorna med ansvar för jordbruks- och livsmedelsområdet, hållbar rörlighet och turism, fiske och den blå ekonomin och andra, så att politikområdena integreras med varandra och synergieffekter skapas som bidrar till Europeiska unionens och dess medborgares välbefinnande.

Jag är en ivrig förespråkare för jämställdhet och ser det inte så mycket som ett åtagande som en potential för samhällsutveckling. Jag lägger därför stor vikt vid jämställt ledarskap och kommer att börja i mitt eget kansli, något som jag är övertygad om kommer att resultera i en effektivare struktur där olika åsikter kan komma fram för ett optimalt beslutsfattande. Jag kommer att sträva efter jämställdhet inom den sociala sammanhållningspolitiken och alla andra områden som jag ansvarar för.

Jag har alltid uppmuntrat och satsat på unga människor som gör samhället friskare och mer innovativt och dynamiskt. I överensstämmelse med Ursula von der Leyens politiska prioriteringar är det viktigt för mig att integrera ungdomsperspektiv i beslutsfattandet på mitt ansvarsområde. Ungdomsdialoger är ett utmärkt tillfälle att lyssna och lära om unga människors åsikter och behov. Jag ser därför fram emot att hålla min första dialog under de första hundra dagarna av mitt mandat.

Jag har alltid haft enbart allmänintresset för ögonen. Om jag godkänns som verkställande vice ordförande kommer jag att utföra mina uppgifter med enbart EU:s intressen för ögonen och helt och fullt respektera andan och bokstaven i fördragen, särskilt skyldigheterna i artikel 17.3 i fördraget om Europeiska unionen. Jag har alltid handlat oavhängigt både privat och i tjänsten, och som kommissionsledamot kommer jag varken att begära eller ta emot instruktioner från någon regering, någon institution eller något annat organ. Jag kommer att fullt ut respektera uppförandekoden för Europeiska kommissionens ledamöter och dess bestämmelser om intressekonflikter. Jag åtar mig att omgående uppdatera min intresseförklaring om några ändringar blir nödvändiga.

2. Förvaltning av ansvarsområdet och samarbete med Europaparlamentet

Kan du åta dig att vederbörligen informera parlamentet om ditt och dina avdelningars handlande? I vilket avseende anser du att du är redovisningsskyldig inför parlamentet?

Vilka specifika åtaganden är du beredd att göra när det gäller dina kontakter med och din närvaro i parlamentet, både i utskotten och i kammaren, samt när det gäller transparens, samarbete och effektiv uppföljning av parlamentets ståndpunkter och begäranden om lagstiftningsinitiativ? Är du beredd att i god tid förse parlamentet med uppgifter och handlingar på samma villkor som rådet när det gäller planerade initiativ och pågående förfaranden?

Om jag godkänns som verkställande vice ordförande åtar jag mig att tillhandahålla uttömmande och detaljerad information om åtgärderna på mitt ansvarsområde.

Europaparlamentet och Europeiska kommissionen har historiskt sett haft ett nära samarbete eftersom båda är uttolkare av integrationsviljan och den europeiska andan. Det är en ordning som jag stöder helhjärtat.

Av den anledningen anser jag också att det är viktigt att säkerställa öppenhet och redovisningsskyldighet gentemot Europaparlamentet. Efter mer än tio år som ledamot av Europaparlamentet och min tid som minister för EU-frågor,

södra Italien, sammanhållningspolitiken och den nationella planen för återhämtning och resiliens ser jag samarbete med Europaparlamentet som en förutsättning för att den demokratiska lagstiftningsprocessen ska fungera.

Jag anser att redovisningsskyldigheten gentemot Europaparlamentet inte ska begränsas till rapportering om beslut utan också förutsätter en kontinuerlig och givande dialog som är grunden för god förvaltning. Det är viktigt att få till stånd sådana dialoger från första början.

Jag kommer att betrakta parlamentet och rådet som likställda medlagstiftare och tillämpa den principen genom att dela relevant information på mitt ansvarsområde. Det är inte bara en juridisk skyldighet utan också ett grundläggande krav för en kommissionsledamot som är direkt ansvarig inför Europaparlamentets folkvalda ledamöter.

I riktlinjerna och uppdragsbeskrivningen från Ursula von der Leyen betonas avsikten att ytterligare stärka de särskilda förbindelserna mellan Europaparlamentet och Europeiska kommissionen. Jag delar helt och fullt denna strävan och kommer att säkerställa ett regelbundet informationsflöde med de berörda parlamentsutskotten samt vara tillgänglig för bilaterala möten. Jag kommer att delta regelbundet i interinstitutionella förhandlingar och på begäran närvara vid plenarsammanträden och strukturerade dialoger i parlamentets utskott. Jag kommer också att ge snabba och korrekta svar på frågor från utskottsledamöter om mitt ansvarsområde.

För att säkerställa öppenhet kommer jag att vara tillgänglig för strukturerade dialoger med berörda parlamentsutskott och till punkt och pricka följa bestämmelserna i ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen och det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning.

Ursula von der Leyen har lovat att kommissionsledamöterna ska fortsätta svara på parlamentets resolutioner som antas av en majoritet av ledamöterna med lagstiftningsförslag, med full respekt för principerna om proportionalitet, subsidiaritet och bättre lagstiftning. Ursula von der Leyen anser också att samarbetet enligt artikel 225 i EUF-fördraget behöver förbättras och uppmanar kommissionsledamöterna att ha strukturerade dialoger med parlamentsutskotten om de berörda resolutionerna. Jag stöder helhjärtat de här målen, och om jag godkänns kommer jag att samarbeta med parlamentet i varje skede av diskussionerna om resolutionerna. Som mångårig ledamot av Europaparlamentet är jag övertygad om att det kommer att inverka positivt på slutresultatet.

Jag stöder helt och fullt Ursula von der Leyens uppfattning om vikten av att vara mer närvarande ute på fältet. Om jag godkänns åtar jag mig att regelbundet besöka medlemsstaterna och deras regioner för att bedöma sammanhållningspolitikens resultat. Det är av största vikt att träffa människor från hela EU, både i städer, på landsbygden och i glesbygdsområden.

De kommande månaderna blir avgörande för EU:s fortsatta stöd till varaktiga reformer och investeringar som direkt bidrar till att stärka Europas tillväxt. För att uppnå de här målen i överensstämmelse med fördragen är det viktigt att arbeta i synergi med Europaparlamentet, rådet och Regionkommittén. Att lyssna på enskilda regioner och lokala myndigheter, alla med sina egna åsikter och särdrag, är också viktigt för att garantera att vi tar tillräcklig hänsyn till deras behov när vi utformar en starkare och modernare sammanhållningspolitik. Jag skulle känna mig hedrad att få arbeta för kommissionen som har en avgörande roll som fördragets väktare. I EU:s gemensamma intresse kommer jag att försvara våra värden och alltid handla i överensstämmelse med principen om kollegialt ansvar. Jag kommer att ha ett nära samarbete med de andra kommissionsledamöterna för att förverkliga de prioriteringar som fastställts av ordförande Ursula von der Leyen.

Frågor från utskottet för regional utveckling

3. Sammanhållningspolitikens framtid – viktiga lärdomar – förenkling

Vad är din vision av sammanhållningspolitikens framtid efter 2027 och vilka är de viktigaste lärdomar som kommissionen och medlemsstaterna bör ha dragit av tidigare programperioder i detta avseende? Anser du att målen att överbrygga regionala skillnader och uppnå ekonomisk och social sammanhållning är giltiga, och hur kommer du att se till att principen om att inte orsaka skada för sammanhållningen återspeglas i den kommande fleråriga budgetramen? Kommer du att fortsätta att upprätthålla sammanhållningspolitiken som en investerings- och solidaritetsmekanism för alla regioner, och hur kommer du att säkerställa utvecklingen i mindre utvecklade regioner och på ett lämpligt sätt svara på de utmaningar som stadsområdena står inför? Hur kommer du att skydda sammanhållningspolitikens huvudsyfte och säkerställa en robust budget inom ramen för förslaget till flerårig budgetram? Hur kommer du samtidigt att öka sammanhållningspolitikens flexibilitet för att hantera nya behov, öka dess transparens, påskynda genomförandeprocesserna och se till att sammanhållningspolitiken förenklas?

Bör de sammanhållningspolitiska fonderna reformeras enligt en prestationsbaserad modell liknande faciliteten för återhämtning och resiliens? Hur kommer du i detta sammanhang att garantera kontinuiteten i sammanhållningspolitiken på ett sätt som bevarar dess ursprungliga mål och se till att den framtida förvaltningen och finansieringen av politiken respekterar modellen för delad förvaltning, den platsbaserade strategin och principerna om flernivåstyrning och partnerskap, samt bevarar de lokala och regionala myndigheternas roll? Kommer du att undersöka möjligheten att skapa en effektiv mekanism under nästa budgetprogramperiod för direkt tillgång till sammanhållningsfonderna för regionala och lokala myndigheter, städer och kommuner i varje medlemsstat, på grundval av deras specifika utvecklingsbehov?

Ekonomisk, social och territoriell sammanhållning är ett av unionens viktigaste mål och avgörande för unionens fulla utveckling och varaktiga framgång. Sammanhållningspolitiken är ett uttryck för EU:s grundläggande värden, dvs. enighet, solidaritet och rättvisa för alla regioner. Att stärka den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen ökar produktiviteten, innovationen och konkurrenskraften. Min vision för sammanhållningspolitiken efter 2027 är att driva på konvergensen, minska regionala skillnader och stödja alla regioner – särskilt de mindre utvecklade – för en hållbar ekonomisk, territoriell och social sammanhållning. Nästa fleråriga budgetram ger en möjlighet att utforma en starkare och modernare sammanhållnings- och tillväxtpolitik i samarbete med nationella, regionala och lokala myndigheter. Sammanhållningspolitiken i nästa fleråriga budgetram måste anpassas till EU:s bredare prioriteringar. Den måste också bli mer fokuserad, enklare och mer verkningsfull. Vi kommer att ta itu med regionala och sociala skillnader genom skräddarsydda lösningar på regionala och lokala utmaningar och hjälpa regioner, inbegripet öar och de yttersta randområdena, att komma ikapp. Vi måste initiera reformer och mobilisera investeringar i denna process, för att bygga upp det som krävs för att ett samhälle ska kunna leva och utvecklas.

Sammanhållningspolitiken är förankrad i grundläggande principer: platsbaserad strategi, flernivåstyrning och partnerskap. När vi utarbetar den fleråriga budgetramen efter 2027 kommer jag att se till att dessa grundläggande principer bibehålls. För bredast möjliga egenansvar måste de regionala och lokala myndigheterna stå i centrum när planerna utformas och genomförs. Sammanhållningspolitiken måste kunna anpassas till nya utmaningar såsom klimatförändringar, digital omställning, demografiska förändringar och stärka den sociala delaktigheten. Dessa föränderliga förhållanden kräver att vi förblir flexibla och framåtblickande samtidigt som vi håller fast vid sammanhållningspolitiken som en hörnsten för unionens enighet och styrka.

Framsteg har onekligen gjorts, men regionala skillnader kvarstår och nya uppstår, och vissa regioner stagnerar på grund av svårigheter särskilt när det gäller att effektivt utnyttja resurser. Bara investeringar räcker inte. Sammanhållningspolitiska investeringar och reformer bör gå hand i hand för att man ska kunna ta itu med långvariga utmaningar, påskynda den uppåtgående konvergensen i våra regioner och genomföra investeringar på fältet. En stadig regional tillväxt kräver en mer balanserad strategi som omfattar rätt regelverk, kapacitetsuppbyggnad och strategisk planering. En förstärkning av den nationella och regionala administrativa kapaciteten och en förbättring av styrningen är två lika viktiga inslag i en effektiv förvaltning av medel, genomförandet av reformer och uppnåendet av konkreta resultat.

Det krävs ytterligare förenkling, minskade administrativa bördor och en möjlighet för stödmottagarna – särskilt små och medelstora företag och lokalsamhällen – att få tillgång till medel på ett effektivare sätt. Effektivare förfaranden, minskad byråkrati och ökad insyn genom riskbaserade förvaltningskontroller och mer enhetliga regler för stödberättigande kommer att underlätta tillgången avsevärt. Att engagera lokala och regionala myndigheter tidigare i beslutsprocesserna ger ett effektivare utnyttjande av medlen, bättre anpassning till regionala behov och större egenmakt för lokala aktörer att påverka sin utveckling. Resultat är ett annat viktigt mål. Varje euro från EU:s budget bör göra skillnad. Vi måste också bli bättre på att informera alla EU-invånare om vad som finansieras genom EU-budgeten. Framöver bör vi också dra lärdom av erfarenheterna av förenklade utbetalningsmodeller, eftersom de har resulterat i en viss minskning av den administrativa bördan utan att den finansiella tillsynen äventyrats. Dessa förändringar kommer att vara väsentliga när sammanhållningspolitiken görs mer flexibel och lyhörd.

När vi reflekterar över sammanhållningspolitikens framtid bör vi göra en avvägning mellan olika alternativ, bedöma fördelarna med vart och ett av dessa och ta hänsyn till synpunkter från berörda parter. För att möjliggöra spårbarhet och redovisningsskyldighet bör vi vara transparenta när det gäller slutmottagarna av EU-medel och vi måste hitta sätt att begränsa den administrativa bördan för stödmottagarna och genomförandemyndigheterna. Vi bör också bedöma hur sammanhållningspolitiken på bästa sätt kan göras mer flexibel när det gäller att ta itu med nya utmaningar.

Att främja sammanhållning är ett delat ansvar mellan EU och medlemsstaterna. Jag kommer att ha ett nära samarbete med mina kollegor i kommissionen för att se till att den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen förblir central i nästa fleråriga budgetram.

Genom sammanhållningspolitiken fortsätter vi att stödja alla regioner, med särskild uppmärksamhet på de mindre utvecklade regionerna. I dessa regioner kommer vi att prioritera investeringar som förbättrar möjligheter till sysselsättning och tillgång till tjänster och infrastruktur, samtidigt som vi säkerställer att regioner som släpar efter i den gröna och den digitala omställningen får nödvändigt stöd.

Stadsområden står inför särskilda utmaningar – allt från bostäder till överkomlig kostnad till trafikstockningar och miljömässig hållbarhet. Om jag godkänns kommer jag att föreslå en övergripande politisk agenda för städer med en tydlig vision för stadsutveckling, som definierar EU:s strategi för hållbar stadstillväxt och omsätter EU:s prioriteringar i konkreta lokala åtgärder. Städerna måste ta eget ansvar och delta aktivt i både utformningen och genomförandet av politiken så att ingen stad lämnas utanför. Om jag godkänns är jag fast besluten att samarbeta nära med Europaparlamentet för att se till att städer och lokala och regionala myndigheter får effektivare tillgång till finansiering.

4. Koppling till reformer, rättsstatsprincipen, den europeiska planeringsterminen och villkorligheten

I den nionde sammanhållningsrapporten betonas behovet av att undersöka olika sätt att ytterligare stärka kopplingen mellan investeringar och reformer för att maximera sammanhållningspolitikens effekter. Det finns dock farhågor för att sammanhållningspolitikens mål, som anges i artiklarna 174 och 175 i EUF-fördraget, kan komma att äventyras av ett eventuellt införande av villkor. Stöder du därför införandet av en starkare koppling mellan finansieringen av sammanhållningspolitiken och viktiga nationella reformer? Om så är fallet, vilka typer av reformer bör kopplas till tillgången till medel? Överväger du att koppla tillgången till medel till den europeiska planeringsterminen eller särskilt till makroekonomiska villkor? Kommer du att se till att medlemsstater eller regioner med begränsad administrativ kapacitet inte bestraffas oproportionerligt? Avser du att stärka kopplingen mellan sammanhållningspolitiken och efterlevnaden av rättsstatsprincipen genom att genomdriva en striktare tillämpning av de övergripande nödvändiga villkoren, särskilt genomförandet av EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna? Slutligen, hur kommer du att se till att de nationella regeringarnas ovilja att genomföra vissa reformer inte hindrar regionernas tillgång till finansiering?

I kommissionens nionde sammanhållningsrapport understryks vikten av en ytterligare stärkt koppling mellan investeringar och reformer för att maximera sammanhållningspolitikens verkan. Sambandet mellan konvergens och strukturreformer kommer fortsättningsvis att vara av avgörande vikt, vilket perioden 2021–2027 redan har visat, då unionen har stärkt detta samband särskilt genom en nära anpassning till den europeiska planeringsterminen. De landsspecifika rekommendationer som utfärdats under de senaste åren fungerar som kompass för att identifiera medlemsstaternas reform- och investeringsbehov och fortsätter att styra halvtidsöversynen. För att anpassa reformerna till investeringar och effektivt främja regional tillväxt och utveckling har vi också införlivat regionala och territoriella dimensioner i till exempel Fonden för en rättvis omställning.

Att koppla den europeiska planeringsterminen till utbetalningarna av EU-medel visade sig fördelaktigt inom ramen för faciliteten för återhämtning och resiliens. Då kunde EU ge direkt stöd till medlemsstaterna för att utveckla och genomföra långvariga reformer och investeringar som rör nationella utmaningar och direkt bidrar till att stärka en hållbar europeisk tillväxt och rättsstatsprincipen. Det kombinerade stödet till reformer och investeringar inom ramen för en plan har visat sig vara effektivt, har förbättrat samstämmigheten och effektiviteten och ökat synergieffekterna.

För att få nödvändiga ramar på plats för ett effektivt genomförande av fonderna har dessutom de nödvändiga villkoren inom ramen för de sammanhållningspolitiska fonderna rationaliserats för perioden 2021–2027. Det nödvändiga villkoret för styrningen av energisektorn har bland annat lett till anpassningar och inrättandet av system för certifiering av energiprestanda. Det nödvändiga villkoret som rör det särskilda målet att ”utveckla och förbättra forsknings- och innovationskapaciteten och användningen av avancerad teknik” och att ”utveckla färdigheter för smart specialisering, industriell omställning och entreprenörskap” kräver strategier för smart specialisering vilket förändrat hur innovationer finansieras på regional nivå.

Vid genomförandet av budgeten måste medlemsstaterna och kommissionen säkerställa efterlevnaden av Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och respektera de unionsvärden som fastställs i artikel 2 i EU-fördraget och som är relevanta för genomförandet av budgeten. Alla insatser som finansieras enligt

förordningen om gemensamma bestämmelser måste vara förenliga med tillämplig lagstiftning, något som även omfattar efterlevnaden av stadgan om de grundläggande rättigheterna. Vidare har det övergripande nödvändiga villkoret om stadgan gett starka incitament till strukturella förändringar, särskilt när det gäller reformer av rättsväsendet. Detta gjordes i samband med delmålen för återhämtning och resiliens och de årliga rapporterna om rättsstatsprincipen, där viktiga delar av reformen för ett effektivt rättsligt skydd fastställdes. Dessutom är förordningen om villkorlighet tillämplig på alla EU-medel, även sammanhållningspolitiken. Jag är fast besluten att följa dessa principer.

Ursula von der Leyen har i sina politiska riktlinjer betonat att vi i den framtida långtidsbudgeten kommer att investera för att upprätthålla rättsstatsprincipen och säkra fortsatt respekt för rättsstatsprincipen. För det första skulle detta bygga på en kontinuerlig tillämpning av den generella villkorlighetsordning som gäller för alla medel. För det andra kommer vi att behöva dra lärdom av erfarenheterna från genomförandet av den nuvarande budgeten och NextGenerationEU, bland annat en närmare koppling mellan reformer och en stärkt rättsstatsprincip. Tillämpningen av de olika instrumenten har visat att det är möjligt att harmonisera reglerna så att de blir ännu mer ändamålsenliga.

Sammanhållningspolitiken är utformad så att den är flexibel och investeringsstödet kan anpassas till regionala och lokala behov. Om jag godkänns som verkställande vice ordförande med ansvar för sammanhållning och reformer kommer jag att se till att reformerna är väl anpassade till verkligheten i regionerna och att sammanhållningspolitiken fortsätter att vara en drivkraft för tillväxt och konvergens i alla regioner och ökar produktiviteten, konkurrenskraften och innovationen, utan att någon region lämnas utanför. Jag kommer därför att föra en nära dialog med alla regionala och lokala myndigheter för att identifiera eventuella hinder för tillgången till EU-medel och vara särskilt uppmärksam på att dessa myndigheter står i centrum både vid utformning och genomförande.

Tillräcklig administrativ kapacitet i medlemsstaterna och vid regionala och lokala myndigheter är centralt för genomförandet och utnyttjandet av EU-medel. Jag är medveten om bristerna i den administrativa kapaciteten i vissa medlemsstater och regioner. Om jag godkänns tänker jag fortsätta att stödja medlemsstaternas kapacitetsuppbyggnad både när det gäller att a) stärka den offentliga förvaltningen och styrningen och b) stärka kapaciteten till reformer (dvs. utformning och genomförande), även genom ökad digitalisering.

5. Östra regioner, utvidgning, den europeiska gränsöverskridande mekanismen

Mot bakgrund av Rysslands pågående krig mot Ukraina står EU:s gränsregioner, särskilt de östra och norra regionerna vid EU:s yttre gränser mot Ryssland, Belarus och Ukraina, inför den dubbla utmaningen med att stärka säkerheten och samtidigt blåsa nytt liv i sin ekonomiska och sociala utveckling. Planerar du några initiativ eller särskilda stödåtgärder för att hjälpa dessa gränsregioner att hantera den allvarliga ekonomiska nedgången? Vilka typer av stöd och politiska initiativ kommer du att prioritera? Utöver trycket på den sammanhållningspolitiska budgeten från dessa östra och norra regioner kommer den planerade utvidgningen till Ukraina, Moldavien, västra Balkan och eventuellt Georgien att ytterligare påverka den sammanhållningspolitiska budgeten. Hur kommer du att se till att den sammanhållningspolitiska budgeten är tillräcklig för att tillgodose de växande behoven? Det är dessutom viktigt att notera att ihållande administrativa och rättsliga gränsöverskridande hinder förvärrar den ekonomiska nedgången inte bara i regioner som drabbats av det ryska kriget utan i alla EU-regioner. Dessa hinder splittrar den inre marknaden och leder till att miljarder euro och miljontals arbetstillfällen går förlorade på EU-nivå. I detta akuta sammanhang, där man å ena sidan måste tillgodose behoven i de gränsregioner som påverkas av kriget och å andra sidan förbereda utvidgningen, kommer du att prioritera slutförandet av interinstitutionella förhandlingar om den sedan länge avstannade förordningen om en mekanism för lösning av rättsliga och administrativa problem i ett gränsöverskridande sammanhang?

I EU:s gränsregioner, särskilt längs de yttre gränserna mot Ryssland och Belarus, står vi inför utmaningen att förbättra säkerheten och samtidigt blåsa nytt liv i den ekonomiska och sociala utvecklingen. Säkerheten och den ekonomiska utvecklingen i dessa regioner påverkades starkt, vilket var en direkt konsekvens av Rysslands anfallskrig mot Ukraina.

För att mildra denna inverkan på gränsregionerna har flera initiativ tagits. För det första har medel från Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf), som ursprungligen anslogs till Interregprogram med Ryssland och Belarus, till ett värde av 150 miljoner euro omfördelats till interna program för gränsöverskridande samarbete. På så sätt kan alla EU-regioner som gränsar till Ryssland och Belarus delta i minst ett internt Interregprogram. För det andra har kommissionen stärkt sina åtaganden inom Interregprogrammet genom att utlysa riktade ansökningsomgångar, inrätta informationspunkter och ge ytterligare stöd till regioner som gränsar till Ryssland. Till exempel hjälper

initiativet Catching-up Region Initiative (CuRI) i samarbete med Världsbanken de baltiska länderna att utveckla regional resiliens.

De regioner som gränsar till Ukraina har däremot inte bara fortsatt utan också intensifierat sitt gränsöverskridande samarbete med Ukraina under de senaste tre åren. Kommissionen har omfördelat ytterligare 135 miljoner euro, som ursprungligen planerades för samarbetsprogram med Ryssland och Belarus, till gränsöverskridande program med Ukraina och Moldavien. Finansieringen stöder viktiga sektorer som miljö, hälsa, utbildning och gränsförvaltning. De gränsöverskridande programmen med Polen, Slovakien, Ungern och Rumänien bidrar med nästan 400 miljoner euro i EU-finansiering, varav 67 miljoner euro till EU:s initiativ om solidaritetskorriderer. Genom att upprätthålla och utvidga dessa gränsöverskridande program vill vi främja ett närmare samarbete mellan EU:s regioner och Ukraina, bidra till att hantera dessa utmaningar och samtidigt stödja den ekonomiska återhämtningen både lokalt och i Ukraina.

Om jag godkänns kommer jag att arbeta för fortsatt stöd till de östra gränsregioner som drabbats hårdast av Rysslands anfällskrig, särskilt i deras ansträngningar att ställa om sin lokala ekonomi. Initiativet Catching-up Regions kan exempelvis erbjuda intressanta idéer om hur nya innovationsknutpunkter kan byggas eller regionens potential användas till att stödja produktion av förnybar energi eller utveckla nya tillverknings ekosystem. För regioner som gränsar till Ukraina och Moldavien kan insatserna inriktas på att intensifiera sammankopplingar på alla nivåer (infrastruktur för transport och digitala flöden, innovationskluster, tillgång till offentliga tjänster) och förberedelser inför anslutningen. Jag kommer också att samarbeta med kommissionsledamoten med ansvar för utvidgning för att noga följa utvidgningsländernas framsteg när det gäller den ekonomiska konvergensen med EU, deras gradvisa integrering i den inre marknaden och genomförandet av sådana viktiga reformer som krävs för att utnyttja EU-medlen på bästa sätt. Allt detta kommer att vara avgörande för en smidig anslutning till EU.

En av mina prioriteringar är också att ta itu med kvarvarande administrativa och rättsliga gränsöverskridande hinder som dessa regioner står inför. Jag stöder till fullo ståndpunkten att de sedan länge avstannade interinstitutionella förhandlingarna om förordningen om underlättande av gränsöverskridande lösningar måste slutföras. Jag inser hur viktigt detta är för dem som bor och arbetar i gränsområden. Därför tänker jag i nära samarbete med medlemsstaterna ta itu med detta och räknar med fortsatt stöd från parlamentet så att förhandlingarna snabbt kan inledas. Det kommer att vara ett avgörande steg för att de hinder som står i vägen för ekonomisk utveckling och samarbete i gränsregionerna ska kunna undanröjas.

När det gäller utvidgningens inverkan på EU:s sammanhållningspolitik är de sammanhållningspolitiska målen fortfarande giltiga i en utvidgad union, både i nuvarande och framtida medlemsstater. Tidigare har sammanhållningspolitiken visat sig kunna bidra till och förstärka fördelarna med den inre marknaden, minska de territoriella skillnaderna och stimulera uppåtående socioekonomisk konvergens mellan medlemsstater och regioner. För att förbereda oss inför en utvidgad union behöver vi en omfattande reflektion över sammanhållningspolitikens framtid. Men det är inte första gången EU står inför en utvidgning, och vi kan dra lärdom av det förflutna för att se till att EU:s politik fortsätter att ge resultat. Detta kommer att behandlas i de översyner av politiken inför utvidgningen som kommissionen genomför i början av 2025.

6. Öar, avfolkning, rätt att stanna kvar, de yttersta randområdena (artikel 349 i EUF-fördraget), bostäder, territorier med geografiska och naturbetingade särdrag (artikel 174 i EUF-fördraget)

I enlighet med artikel 174 i EUF-fördraget ägnar unionen särskild uppmärksamhet åt att ta itu med utmaningarna i missgynnade regioner, särskilt i regioner med allvarliga och permanenta, naturbetingade eller demografiska nackdelar. Vilka konkreta åtgärder kommer du att vidta för att motverka avfolkning, särskilt i landsbygdsområden och små städer, och samtidigt säkerställa lika tillgång till grundläggande offentliga tjänster, i en anda av faktisk "rätt att stanna kvar"? Hur kommer du att förbättra den regionala konnektiviteten och bostadsförhållandena för att göra det möjligt för människor som bor på öar, i de yttersta randområdena, i randområden och i gränsregioner att stanna kvar i dessa områden? Vilka specifika åtgärder kommer du att förespråka för att minska byråkratin och förbättra tillgången till EU-finansiering och den inre marknaden för små och medelstora företag i dessa regioner? Anser du att det är dags för kommissionen att utarbeta en europeisk strategi för öar (en pakt för öar) och ett Poseiprogram (särskilt program för vissa regioner beroende på dessa regioners avsides läge och ökaraktär) för transporter?

Jag är övertygad om att öarnas och de yttersta randområdenas särskilda ekonomiska och sociala utmaningar, såsom bostäder, transporter, utbildning, hälso- och sjukvård, vatten- och avfallshantering måste beaktas. Dessa regioner står inför olika utvecklingsfrågor, vilket gör det svårt att betrakta dem som en enhetlig grupp. I sammanhållningspolitiken har det alltid ägnats särskild uppmärksamhet åt öarna och de yttersta randområdena i

enlighet med fördraget, och om jag godkänns som kommissionsledamot kommer jag att fortsätta att satsa på det arbetet.

Öarna är mycket olika och står inför en rad olika utmaningar, bland annat olika nivåer av ekonomisk tillväxt och olika demografiska tendenser, eftersom befolkningen växer på vissa öar medan den minskar på andra. Dessa olika behov kräver skräddarsydda strategier. Det är just det som sammanhållningspolitiken kommer att göra: uppmuntra nationella och regionala program att ta itu med problemen. Jag kommer att fortsätta att stödja öarna med finansiering, bästa praxis och särskilda territoriella strategier. Dessutom kommer jag att samarbeta med övriga kommissionsledamöter för att se till att öarnas särdrag beaktas i all relevant EU-politik. I kommissionens nionde sammanhållningsrapport framhålls de betydande risker som avfolkning och en åldrande befolkning utgör för landsbygdsområden, små städer och andra missgynnade regioner. Jag anser att vi bör fokusera på konkreta åtgärder mot dessa problem så att invånarna kan stanna kvar i sina lokalsamhällen. För det första är bättre offentliga tjänster och livskvalitet – ”rätt att stanna kvar” – beroende av tillgången till grundläggande tjänster som hälso- och sjukvård, utbildning, bostäder och kollektivtrafik. Jag förespråkar fortsatta investeringar i dessa områden för att bidra till att förhindra avfolkningen och att locka nya invånare, även unga familjer och yrkesverksamma. För det andra är det viktigt att ta itu med den digitala klyftan. Ökad digital kompetens och tillförlitliga onlinetjänster, inbegripet höghastighetsinternet och 5G-nät, kommer att öka konkurrenskraften i dessa regioner. Det här kommer att minska utflyttningen, möjliggöra distansarbete och onlineutbildning, erbjuda nya möjligheter och därmed uppmuntra unga yrkesverksamma och familjer att stanna kvar eller återvända till dessa områden. För det tredje är det viktigt att stödja den lokala ekonomin och främja innovation för att skapa jobb och behålla unga talanger. Att entreprenörskap på landsbygden främjas med ett fortsatt stöd till små och medelstora företag, hållbart jordbruk och den cirkulära ekonomin kommer att vara avgörande. Uppbyggnad av innovationsekosystem i dessa regioner kan främja ekonomisk resiliens och långsiktig tillväxt. För det fjärde är främjandet av hållbar utveckling, särskilt i landsbygds- och gränsregioner med fokus på den gröna och den digitala omställningen, en nyckelprioritering för sammanhållningspolitiken. Investeringar i förnybar energi, hållbara transporter och miljöskydd kommer att förbättra levnadsvillkoren och skapa nya gröna jobb.

Det är viktigt att anpassa stödet till de regionala behoven. Jag kommer att se till att sammanhållningspolitiken förblir flexibel och platsbaserad, anpassad till särskilda utmaningar. Genom nära partnerskap med lokala och regionala myndigheter kan vi skräddarsy investeringar och reformer för att tillgodose regionernas unika behov så att ingen region lämnas utanför. I fråga om regional konnektivitet och bostäder kommer jag att prioritera förbättrad transportinfrastruktur och digital infrastruktur så att de som bor på öarna, i de yttersta randområdena och i randområden och gränsregioner kan vara anslutna till större europeiska knutpunkter. Transportkonnektivitet är av stor vikt för tillgång till arbetstillfällen, grundläggande tjänster, utbildning och hälso- och sjukvård samt rörlighet för varor. Jag kommer att samarbeta med kommissionsledamoten med ansvar för transporter för att förbättra järnvägsförbindelserna och kollektivtrafiken mellan dessa regioner och de viktigaste europeiska knutpunkterna, med investeringar i hållbar mobilitet och multimodala transporter.

Digital konnektivitet är också viktigt. Jag förespråkar investeringar i höghastighetsinternet och 5G-nät i landsbygdsområden, randområden och i gränsregioner för att underlätta distansarbete, nätutbildning och digitala tjänster och göra områdena mer attraktiva för investeringar och bosättning. Att ta itu med mobiliteten i avlägsna regioner och öregioner är också viktigt.

Det kommer att vara viktigt att integrera grundläggande tjänster såsom hälso- och sjukvård, utbildning och barnomsorg i sammanhållningspolitiska investeringar för att förhindra avfolkning och göra dessa regioner mer attraktiva för dem som bor där. Detta kan uppnås genom ett stärkt gränsöverskridande samarbete och genom att möjliggöra gemensamma tjänster och främja smarta lösningar som telemedicin och e-lärande. Dessa nya initiativ kompletterar initiativet ren energi för EU:s öar, som finansieras av EU och som hjälper öarna att producera egen hållbar och billig energi och på så sätt bidrar till hållbar och överkomlig energi för ösamhällena.

För en faktiskt rätt att stanna kvar krävs det också sysselsättning av god kvalitet, särskilt för personer som stått utanför arbetsmarknaden under lång tid och som söker nya möjligheter. Den färdplan för sysselsättning av hög kvalitet som ska utarbetas tillsammans med arbetsmarknadens parter är ett konkret initiativ i detta avseende. Jag kommer att stödja verkställande vice ordföranden med ansvar för människor, kompetens och beredskap i detta. I fråga om tjänster, i synnerhet grundläggande tjänster, kommer EU:s framtida strategi för fattigdomsbekämpning att spela en strategisk roll, bland annat när det gäller att ta itu med de territoriella aspekterna av fattigdom.

Sammanhållningspolitiken kommer att fortsätta att bidra till hållbara bostäder till överkomlig kostnad. Jag kommer att arbeta för flexibilitet i lagstiftningen, för att göra det möjligt för medlemsstaterna att fördubbla sina sammanhållningsinvesteringar i bostäder till överkomlig kostnad. Investeringarna kommer att omfatta renovering

av det befintliga bostadsbeståndet, förbättrad energieffektivitet och stöd till nybyggnation som är anpassad till regionala behov. Det nya europeiska Bauhaus kan vara en värdefull ram för detta arbete. Vi kommer också att ge tekniskt stöd och stöd till kapacitetsuppbyggnad till städer och berörda parter, så att bostadsprojekten integreras med en bredare stadsinfrastruktur. Samtidigt kommer verkställande vice ordföranden med ansvar för en ren, rättvis och konkurrenskraftig omställning att leda översynen av reglerna för statligt stöd, för att möjliggöra stödåtgärder för bostäder, särskilt för energieffektiva bostäder till överkomlig kostnad och subventionerade bostäder.

Jag lovar att arbeta för skräddarsytt platsbaserat stöd så att den framtida sammanhållningspolitiken tar hänsyn till regionernas särskilda behov. Det handlar om att förenkla ansöknings- och rapporteringsförfarandena i syfte att minska den administrativa bördan för små och medelstora företag, minska byråkratin och att göra det lättare för lokala företag att få tillgång till EU-finansiering och delta på den inre marknaden. Att samarbeta med lokala och regionala myndigheter i ett tidigt skede är viktigt för att kunna anpassa EU:s finansiering till den lokala verkligheten. Initiativ som Enterprise Europe Network (EEN) och den europeiska plattformen för klustersamarbete ger ett viktigt stöd till små och medelstora företag genom att hjälpa dem att hantera komplexa regelverk, säkra EU-finansiering och knyta kontakter med affärspartner. EEN spelar en viktig roll i avlägsna regioner och erbjuder skräddarsydd vägledning om program som Horisont Europa och InvestEU. Det underlättar också gränsöverskridande partnerskap, vilket gör det möjligt för små och medelstora företag att komma in på nya marknader och utöka sin verksamhet på ett effektivare sätt.

Jag kommer också att främja en kontinuerlig dialog med berörda parter för att se till att finansieringsmekanismerna anpassas till deras föränderliga behov och att eventuella flaskhalsar åtgärdas snabbt. Det är ett kontinuerligt arbete för att säkerställa att öar och randområden, inklusive de yttersta randområdena, inte lämnas utanför EU:s utvecklingsinsatser.

Inom sammanhållningspolitiken uppmuntras alla medlemsstater och regioner att stödja sina öar. Landsbygdsområden på öarna omfattas dessutom av den långsiktiga visionen för EU:s landsbygdsområden och dess handlingsplan för landsbygden samt landsbygdspakten. När det gäller det föreslagna Posei-programmet för transporter kommer jag att prioritera ett maximalt utnyttjande av befintliga verktyg och identifiera eventuella luckor innan nya lösningar övervägs.

7. Naturkatastrofer och nödsituationer

Väderrelaterade katastrofer, som extrema temperaturer, stormar, översvämningar i inlands- och kustområden, torka och skogsbränder, inträffar allt oftare och blir allt mer allvarliga i Europa. Hur skulle du på ett effektivare sätt hantera både de omedelbara och långsiktiga konsekvenserna av sådana katastrofer? Hur skulle du förbättra budgettilldelningen, stödberättigandet och förvaltningen av EU:s nuvarande solidaritetsfond? Vilka andra specifika åtgärder, även när det gäller förebyggande, skulle du föreslå för att hantera naturkatastrofer inom den framtida fleråriga budgetramen efter 2027, samtidigt som sammanhållningspolitikens huvudsyfte bevaras? Vilka åtgärder föreslår du när det gäller vattenförvaltning, både när det gäller översvämningar och torka, för att mildra deras inverkan på de mest sårbara regionerna? Skulle du dessutom föreslå en uppdatering av EU:s strategier för att minska kust- och bergsregionernas sårbarhet för klimatförändringar?

Ursula von der Leyen betonade i sina politiska riktlinjer de stora risker som klimatförändringarna har för vår säkerhet. Extremväder fortsätter att drabba delar av Europa i form av översvämningar, bränder och torka. Det sker året om och i hela EU. Hon åtog sig att utarbeta en europeisk klimatanpassningsplan med särskilda åtgärder för att förebygga naturkatastrofer. Om jag godkänns kommer jag som verkställande vice ordförande att bidra till denna plan. För att hantera naturkatastrofer krävs omedelbara åtgärder samt ett starkt fokus på nationella, lokala och regionala förebyggande åtgärder. Naturbaserade lösningar (återbeskogning, våtmarker och annan grön infrastruktur) prioriteras även i fortsättningen. Proaktiva strategier måste finnas på alla förvaltningsnivåer, stödda av riktade investeringar och reformer för att minska riskerna på ett effektivt sätt.

Sammanhållningspolitiken är för närvarande den största källan till EU-finansiering för katastrofriskhantering. Den fokuserar på förebyggande åtgärder och beredskapsåtgärder i regioner i hela EU och tillhandahåller 14 miljarder euro för katastrofriskhantering (minskning av översvännings- och brandrisker, ekosystemansatser, icke-klimatrelaterade naturrisker och risker orsakade av människan) under programperioden 2021–2027. Kommissionen har nyligen föreslagit en ökad flexibilitet för de sammanhållningspolitiska fonderna så att ytterligare effektivt stöd tillhandahålls snabbt vid naturkatastrofer.

EU:s solidaritetsfond är ett stöd som ges efter katastrofer och endast är tillgängligt vid allvarliga katastrofer. Det är ett konkret europeiskt bidrag till katastrof- och återuppbyggnadsinsatserna. EU:s solidaritetsfond är avsedd att

komplettera de nationella insatserna, inte ersätta dem. Därför är det mycket viktigt att de nationella systemen för katastrofriskfinansiering förbättras och kapaciteten på nationell nivå byggs upp. Medlemsstaterna måste kunna hantera mindre katastrofer men EU:s solidaritetsfond finns där när katastrofens omfattning överstiger medlemsstatens kapacitet. Vi måste stärka solidaritetsåtgärderna i takt med att de klimatrelaterade katastroferna ökar. Det enda ekonomiskt överkomliga sättet är att se till att alla investeringar utformas så att de tål klimatpåverkan, eftersom detta är mycket billigare än återuppyggnad efter en katastrof.

Med tanke på de långsiktiga effekterna har jag för avsikt att lägga större vikt vid förebyggande åtgärder. Naturbaserade lösningar bör prioriteras. De har effektivt minskat naturkatastrofernas konsekvenser och samtidigt bidragit till biologisk mångfald och klimatanpassning.

Det behövs också en övergripande strategi för vattenförvaltning som både förebygger översvämning och bekämpar torka. Genom sammanhållningspolitiken stöds redan åtgärder för vattenförvaltning, men planer för katastrofriskhantering måste utformas med hänsyn till konsekvenserna av klimatförändringarna.

Investeringar i översvämningsskydd och motståndskraft mot torka måste noggrant avpassas till nationella och regionala riskhanteringsstrategier. Genom reglerna om nödvändiga villkor har sådana investeringar blivit mer ändamålsenliga, och vi bör undersöka hur vi ytterligare kan skraddarsy villkoren efter de särskilda behoven i enskilda medlemsstater och regioner. Detta skulle kunna ske genom en stärkt infrastruktur som tål extrema väderförhållanden, förbättrade system för tidig varning och en fullödig integrering av klimatanpassningsåtgärderna med den lokala och regionala planeringen. Klimatförändringarna förvärrar nuvarande isolering och gör det svårare för dem som är bosatta i kustområden, bergsområden eller avlägsna områden att få tillgång till hälso- och sjukvård, utbildning och rent vatten. Förbättrad transportinfrastruktur och digital infrastruktur mildrar inte bara konsekvenserna av naturkatastrofer utan gör också samhällena mer motståndskraftiga.

Slutligen är skyddet av EU:s kustsamhällens intressen och motståndskraft en prioriterad fråga även i fortsättningen, eftersom 40 procent av EU:s befolkning bor i kustsamhällen och kustregioner. De ekonomiska konsekvenserna av kustöversvämningar i EU, som för närvarande uppgår till 1 miljard euro per år, förväntas öka kraftigt under de kommande åren på grund av den globala uppvärmningen. Inom ramen för havspakten ska man, under ledning av kommissionsledamoten med ansvar för fiske och hav, undersöka hur kustsamhällena kan stödjas. Genom pakten främjas en helhetsyn som integrerar miljömässiga, ekonomiska och sociala dimensioner och alla berörda parter, inbegripet lokala kustsamhällen och näringar, deltar i förvaltningen av världshaven. Vidare fastställs en ram för sunda, motståndskraftiga och produktiva havs- och kustområden som minskar sårbarheten för klimatförändringar.

Fråga från budgetutskottet

8. Vad tänker du göra i praktiken för att fullgöra det uppdrag du har fått, dvs. att "anpassa sammanhållningspolitiken till EU:s bredare prioriteringar, så att den blir mer fokuserad, enklare och mer verkningsfull och bidrar till att mobilisera reformer och investeringar"? Hur kommer sammanhållningspolitiken att passa in i den tillträdande ordförandens krav på en policybaserad strategi för EU:s nästa långtidsbudget? I synnerhet om genomförandet ska baseras på "en plan för varje land som kopplar viktiga reformer till investeringar", hur kommer du att se till att det finns tillräcklig flexibilitet samtidigt som man upprätthåller en tydlig verifieringskedja, ett tydligt europeiskt mervärde med en märkbar gränsöverskridande dimension av utgifter som involverar regionala och lokala myndigheter, verklig valuta för pengarna och att parlamentet spelar en roll på samma villkor som rådet i genomförandet och övervakningen av medlen?

Ursula von der Leyen har gett mig i uppdrag att göra sammanhållningspolitiken till en viktig drivkraft för EU:s reformer och investeringar. Jag ser det som en möjlighet att modernisera och stärka dess roll när det gäller att minska de ekonomiska, sociala och territoriella skillnaderna, främja uppåtående konvergens, öka produktiviteten, innovationen och konkurrenskraften samt stödja regionala och lokala myndigheter. Jag är fast besluten att se till att sammanhållningspolitiken överensstämmer med EU:s bredare prioriteringar, blir enklare och mer fokuserad och fortsätter att ge konkreta fördelar för våra invånare och företag.

Först och främst, även om främjandet av ekonomisk, social och territoriell sammanhållning i sig är ett av unionens mål måste sammanhållningspolitiken vara fullt anpassad till EU:s strategiska prioriteringar, inbegripet konkurrenskraft, den gröna och den digitala omställningen och ekonomisk och social resiliens. Därigenom ser vi till att ingen region, vare sig i städer, på landsbygden eller i de yttersta randområdena, lämnas utanför när vi arbetar för ett starkare och mer hållbart Europa. Nästa fleråriga budgetram kommer att ge en enastående möjlighet att göra detta.

Partnerskap med regionala och lokala myndigheter kommer att stå i centrum för den framtida sammanhållningspolitiken. Dessa myndigheter är viktiga när det gäller att se till att vår politik bygger på ett brett egenansvar och att våra investeringar är välriktade och verkningsfulla på fältet. I min uppdragsbeskrivning har jag uttryckligen fått till uppgift att ägna särskild uppmärksamhet åt de regionala och lokala myndigheternas medverkan. Om jag godkänns som verkställande vice ordförande kommer jag att föra en nära dialog med alla relevanta regionala och lokala myndigheter för att identifiera eventuella hinder för tillgången till EU-medel, och jag kommer att särskilt uppmärksamma deras medverkan för att stödja egenansvar och genomförande av investeringar och reformer på fältet.

Vi kommer även att ha ett nära samarbete med nationella, regionala och lokala myndigheter med tanke på förberedelserna inför nästa fleråriga budgetram och för att se till att sammanhållningspolitiken är väl fokuserad. Genom att fokusera på gemensamma EU-prioriteringar – t.ex. att minska skillnaderna, främja ekonomisk, social och territoriell sammanhållning och stärka konkurrenskraften – ser vi till att våra investeringar har en mätbar inverkan. Jag kommer därför att samarbeta med medlemsstaterna för att se till att sammanhållningsmedlen används till att stödja viktiga reformer inom offentliga tjänster, utbildning, hälso- och sjukvård, transport och digital konnektivitet. Dessa reformer skapar de förutsättningar som krävs för att företagen ska kunna växa och samhällena bli starkare, särskilt i regioner som riskerar att lämnas utanför.

Genom sammanhållningspolitiken fortsätter vi också att främja gränsöverskridande samarbete som en väsentlig del av den europeiska integrationen. Genom bättre transporter, digital konnektivitet och offentliga tjänster kommer sammanhållningspolitiken att förbättra konnektiviteten mellan regionerna och bidra till social sammanhållning och ekonomisk tillväxt.

En enklare sammanhållningspolitik bidrar också till att minska den administrativa bördan och förbättra effektiviteten. Dessutom kommer sammanhållningsmedel att mobiliseras för att locka ytterligare privata och nationella investeringar. Denna strategi kommer inte bara att maximera inverkan av EU:s ekonomiska resurser utan också säkerställa att varje euro från sammanhållningsbudgeten skapar ett tydligt europeiskt mervärde och främjar konvergens och konkurrenskraft i alla territorier.

Sammanhållningspolitiken måste visserligen vara mer fokuserad och strategisk, men flexibiliteten avgör om den är framgångsrik.

Samtidigt måste vi upprätthålla en tydlig verifieringskedja och en robust finansiell tillsyn. Inom sammanhållningspolitiken ska de högsta standarderna för skyddet av EU:s ekonomiska intressen efterlevas. Sammanhållningspolitiken måste ge valuta för pengarna, och varje investering ska visa ett europeiskt mervärde. Jag är därför fast besluten att upprätthålla strikta övervaknings- och utvärderingsmekanismer som säkerställer insyn, redovisningsskyldighet och effektivitet i användningen av EU-medel. Europaparlamentet kommer att spela en avgörande roll när det gäller att övervaka genomförandet av sammanhållningspolitiken och se till att den demokratiska kontrollen respekteras fullt ut.

Jag kommer att insistera på ett transparent informationsflöde och vara tillgänglig för samarbete på hög nivå mellan institutionerna under hela genomförandefasen.

Fråga från utskottet för ekonomi och valutafrågor

Genomförandet av faciliteten för återhämtning och resiliens

9. Med tanke på utnyttjandegraden för faciliteten för återhämtning och resiliens, anser du att faciliteten har varit tillräckligt snabb och inriktad för att stimulera ekonomin efter covid-19-krisen? Hur kommer du som ansvarig kommissionsledamot att se till att medlen från faciliteten för återhämtning och resiliens används så effektivt som möjligt? Kommer du att begära återbetalning av medel som överförts till medlemsstaterna i fall där investeringar sannolikt inte kommer att vara slutförda senast 2026? Anser du att faciliteten för återhämtning och resiliens utgör ett prejudikat för att hantera kriser och betydande finansieringsunderskott?

Enligt min uppfattning fungerade faciliteten för återhämtning och resiliens både snabbt och målinriktat i stimuleringen av ekonomin efter covid-19-krisen. I slutet av augusti 2024 hade över 40 procent av de medel som anslagits inom ramen för faciliteten redan betalats ut till medlemsstaterna, nästan 50 procent av bidragen och över 30 procent av lånen. Detta är en historisk utnyttjandegrad jämfört med EU:s tidigare utgiftsprogram.

Faciliteten för återhämtning och resiliens har på flera sätt haft en avgörande betydelse när det gäller att stödja den ekonomiska återhämtningen efter pandemin. Efter covid-19-krisen var de offentliga investeringarna inte bara stabila, utan ökade i själva verket från 3 procent under 2019 till 3,5 procent under 2023, och nästan hälften av denna tillväxt berodde på EU-stöd, särskilt faciliteten för återhämtning och resiliens. Dessutom bidrog tillkännagivandet av NextGenerationEU 2020, tillsammans med andra politiska åtgärder på nationell nivå och EU-nivå, till att avkastningsskillnaderna mellan statsobligationer minskade. Samtidigt var förfinansieringen inom ramen för faciliteten för återhämtning och resiliens viktig för att få fart på återhämtningen i EU, eftersom den genast gav medlemsstaterna ytterligare finanspolitiskt utrymme och spelade en stabiliserande roll efter pandemin, medan facilitetens genomförandemodell, som belönar framsteg i genomförandet, gav varaktigt ekonomiskt stöd till medlemsstaterna.

Faciliteten för återhämtning och resiliens var dock inte endast ett krisinstrument, utan också ett instrument för att stärka EU:s resiliens och göra våra ekonomier och samhällen starkare och redo för framtiden. Faciliteten för återhämtning och resiliens stimulerade ekonomin och stödde samtidigt konvergensen, eftersom dess fördelningsnyckel var skraddarsydd för att koncentrera stödet till låginkomstländer och mer sårbara medlemsstater som drabbats hårdast av pandemin. Kravet på att planerna för återhämtning och resiliens ska ta itu med alla eller en betydande del av de utmaningar som fastställs i de landsspecifika rekommendationerna gjorde dessutom att faciliteten kunde rikta in sig på varje medlemsstats särskilda behov och samtidigt stödja EU:s gemensamma prioriteringar.

Enligt halvtidsutvärderingen var faciliteten för återhämtning och resiliens mycket effektiv i att stödja gemensamma EU-prioriteringar och genomföra viktiga, sedan länge emotsedda strukturreformer. De ambitiösa planerna för återhämtning och resiliens ledde till framsteg inom alla de sex pelare som omfattas av faciliteten, särskilt den gröna och den digitala omställningen och den socioekonomiska sammanhållningen.

Men arbetet är långt ifrån färdigt. Det bästa sättet att se till att faciliteten används så ändamålsenligt som möjligt är att hjälpa medlemsstaterna att fullgöra sina åtaganden senast 2026. Det är vårt kollektiva ansvar och en viktig kommande utmaning för både medlemsstaterna och kommissionen. Om jag godkänns som verkställande vice ordförande kommer jag att samarbeta med kommissionsledamoten med ansvar för ekonomi och produktivitet för att medlemsstaterna ska kunna genomföra de överenskomna reformer och investeringar i planerna för återhämtning och resiliens innan tidsfristen för utgifterna löper ut 2026, såsom anges i min uppdragsbeskrivning. Målet är och förblir ett fullständigt genomförande av åtagandena och därmed fullständiga utbetalningar av de medel som anslagits inom ramen för faciliteten för återhämtning och resiliens.

Det är viktigt att komma ihåg att faciliteten för återhämtning och resiliens utformades med tydliga regler och en robust resultatbaserad ram. Finansieringen från faciliteten för återhämtning och resiliens är kopplad till resultaten. Medlemsstaternas framsteg med att genomföra reformer och investeringar mäts genom delmål och mål som fördelas på lämpligt sätt över instrumentets löptid, för att följa genomförandet med tydliga referensscenarier och mål som ska uppnås. Faciliteten för återhämtning och resiliens belönar framstegen genom att betala ut belopp som är kopplade till uppnåendet av delmål och mål.

När vi närmar oss 2026 bedömer kommissionen kontinuerligt om medlemsstaterna fullgör sina åtaganden och om de slutliga delmålen och målen sannolikt kommer att uppnås före slutet av tidsfristen. Om så inte sker kommer jag enligt den gällande rättsliga ramen att samarbeta med de berörda medlemsstaterna om hur de ska ändra sina planer och se till att medlen inriktas på lika ambitiösa alternativa investeringar som kan slutföras under facilitetens löptid. Om vissa av de sista delmålen eller målen trots dessa ansträngningar fortfarande inte anses ha uppnåtts på ett tillfredsställande sätt kommer motsvarande utbetalning inte att göras.

Under de kommande fem åren har kommissionen som ambition att vara en "investeringskommission", vilket ordföranden Ursula von der Leyen angett i de politiska riktlinjerna. Under den förra mandatperioden inledde Europa ett ambitiöst moderniseringsprogram. NextGenerationEU bidrar i hög grad till att stimulera investeringar och frigöra den finansiering som behövs för den gröna, den digitala och den sociala omställningen. Faciliteten för återhämtning och resiliens har lärt oss hur viktigt det är med enkelhet och flexibilitet, snabbhet och strategiskt fokus för våra utgifter. Vi har även lärt oss att vi måste förbättra de lokala och regionala myndigheternas, berörda parternas och arbetsmarknadsparternas deltagande och den nuvarande ramen för revision och kontroll. Dessa lärdomar bör återspeglas i vår framtida finansieringspolitik.

Men Europas investeringsbehov kan inte finansieras enbart med offentliga medel. Såsom framhålls i både Draghi- och Letta-rapporterna måste merparten av investeringarna komma från den privata sektorn. Även om den offentliga

sektorn spelar en avgörande roll när det gäller att ge de rätta förutsättningarna, t.ex. genom kapitalmarknadsunionen, kan EU också ge incitament och hävstångseffekter för den privata sektorn.

Fråga från utskottet för sysselsättning och sociala frågor

10. Enligt din uppdragsbeskrivning ska alla medborgare ha en faktisk rätt att stanna kvar genom att man stöder det som ett samhälle behöver, särskilt genom att ta itu med regionala skillnader. Detta berör bland annat sysselsättnings- och socialpolitiken, inklusive social integration. Vilka konkreta förslag och åtgärder planerar du att genomföra för att ta itu med denna utmaning och förbättra tillgången till sociala tjänster och arbetsförmedlingstjänster av god kvalitet, och hur anser du att planerna för faciliteten för återhämtning och resiliens bidrar till detta mål, och mer allmänt till ett effektivt genomförande av den europeiska pelaren för sociala rättigheter?

Med tanke på EU:s åtagande att främja avinstitutionalisering och säkerställa att personer med funktionsnedsättning, barn och andra grupper i en utsatt situation lever med lika rättigheter, hur planerar du att se till att framtida EU-finansiering och sammanhållningspolitik effektivt stöder samhällsbaserade tjänster och överkomliga bostäder? Hur tänker du arbeta på detta tillsammans med den nominerade kommissionsledamoten Dan Jørgensen?

Om jag godkänns kommer jag att vidta konkreta åtgärder för att utjämningen av regionala skillnader förblir en prioritering i sammanhållningspolitiken. Jag strävar efter att invånarna ska ha en faktisk rätt att stanna kvar i sitt samhälle där de bor, genom att tillgången till offentliga tjänster och privat verksamhet, sysselsättning av hög kvalitet, utbildning och kompetens, hälsa, transport och digital konnektivitet förbättras. Detta innebär att investeringar riktas till regioner som står inför ekonomisk stagnation, avfolkning och utvecklingsfällor, särskilt de som släpar efter i den gröna och den digitala omställningen. Jag kommer att ha ett nära samarbete med lokala och regionala myndigheter för att stärka deras administrativa kapacitet för en effektiv förvaltning av medlen och se till att utvecklingsstrategierna anpassas till deras särskilda behov.

När det gäller sammanhållningspolitikens sociala dimension kommer jag att bygga vidare på principerna i den europeiska pelaren för sociala rättigheter för att uppnå de ambitiösa målen i min uppdragsbeskrivning. Vi har redan en stabil grund för den nuvarande programperioden 2021–2027. Europeiska socialfonden+ bidrar särskilt till att förbättra tillgängligheten till och kvaliteten på sociala tjänster i alla EU:s regioner, särskilt för utsatta grupper och personer med funktionsnedsättning.

I framtiden är en stark social dimension i sammanhållningspolitiken viktig för en faktisk rätt att stanna kvar. Jag tänker samarbeta nära med mina kolleger, särskilt den verkställande vice ordföranden med ansvar för människor, kompetens och beredskap, för att uppnå detta. Jag kommer också att arbeta aktivt med kommissionsledamoten med ansvar för beredskap och krishantering, som även ansvarar för jämlikhet, för att förbättra tillgänglighet och tjänster för personer med funktionsnedsättning. EU bör fortsätta arbeta för att rätten till självständigt boende och inkludering i samhället förverkligas i praktiken för personer med funktionsnedsättning. Även här har EU-medlen en viktig roll att spela för att främja avinstitutionalisering.

Jag har också för avsikt att bygga vidare på lärdomarna från faciliteten för återhämtning och resiliens. Faciliteten har varit ett avgörande bidrag till EU:s sociala agenda och den europeiska pelaren för sociala rättigheter, bland annat när det gäller jämställdhet och lika möjligheter. En stor andel åtgärder inom faciliteten omfattar det sociala området och bidrar till den europeiska pelaren för sociala rättigheter, motsvarande nästan 163 miljarder euro, vilket är mer än 25 procent av det totala ekonomiska stödet till återhämtning och resiliens. Till exempel innehåller nästan alla nationella planer åtgärder för att stärka hälso- och sjukvårdssystemen och främja kompetens och utbildning. De flesta nationella planer omfattar också aktiva arbetsmarknadsåtgärder och åtgärder för att göra de offentliga arbetsförmedlingarna mer effektiva. Slutligen innehåller de flesta nationella återhämtnings- och resiliensplaner också åtgärder som syftar till att förbättra det sociala skyddet och de sociala tjänsterna och stödja subventionerade bostäder.

Bostäder till överkomlig kostnad är dessutom en viktig angelägenhet för EU-invånarna, och de förväntar sig kraftfulla åtgärder. I de politiska riktlinjerna tillkännagav Ursula von der Leyen den första EU-planen någonsin för bostäder till överkomlig kostnad. Om jag godkänns kommer jag att ha ett nära samarbete med kommissionsledamoten med ansvar för energi och bostäder om frågor som rör den problematiska bostadssituationen. I enlighet med min uppdragsbeskrivning kommer jag att bidra till det nya europeiska Bauhaus och EU-planen för bostäder till överkomlig kostnad, särskilt genom att öka likviditeten på bostadsmarknaden och se till att medlemsstaterna kan fördubbla de planerade sammanhållningspolitiska investeringarna i bostäder till

överkomlig kostnad. Ur ett sammanhållningspolitiskt perspektiv är detta arbete nära kopplat till en faktisk rätt att stanna kvar för invånarna.

Byggnadsbeståndet är den största enskilda energiförbrukaren i Europa, och dess kvalitet är avgörande för vi ska kunna uppnå våra klimat- och energimål och minska levnadskostnaderna. Renoveringar är viktiga för att förbättra byggnaders energiprestanda och motståndskraft samt för att öka tillgången till bostäder, särskilt i stadsområden. Även om renoveringar kräver initiala investeringar minskar de energiförbrukningen och kan motverka de bakomliggande orsakerna till energifattigdom. Energifattigdom drabbade 10,6 procent av européerna under 2023, när de inte kunde hålla sina hem tillräckligt varma. Energifattigdom kommer också att behandlas i EU-strategin för fattigdomsbekämpning, där man överväger strukturella åtgärder, särskilt vad gäller energieffektivitet i bostäder och tillgång till förnybar energi.

Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden finansierar redan byggande och renovering av bostäder till överkomlig kostnad, vilket förbättrar energieffektiviteten och stöder stadsutvecklingen. De kommer att fortsätta att göra detta under den kommande perioden, tillsammans med andra instrument, såsom faciliteten för återhämtning och resiliens.

Fråga från utskottet för transport och turism

11. Enligt uppdragsbeskrivningen gav ordförande Ursula von der Leyen den framtida verkställande vice ordföranden med ansvar för sammanhållning och reformer i uppdrag att "vägleda arbetet med hållbar rörlighet och turism för att koppla samman olika delar av Europa och stödja en blomstrande inre marknad". Du ska i detta avseende stödja det arbete som utförs av den framtida kommissionsledamoten med ansvar för hållbara transporter och turism. Hur tänker du fortsätta detta samarbete och vilken strategi och vilka prioriteringar skulle du ha för både transport och turism? Som verkställande vice ordförande med ansvar för sammanhållningspolitik och regional utveckling kommer du också att påverka fullbordandet av TEN-T-nätet, som TRAN-utskottet ansvarar för. Hur skulle du se till att genomförandet av TEN-T-nätet finansieras på lämpligt sätt och stöds av EU:s sammanhållningspolitik? Som ansvarig för utvecklingen av de yttersta randområdena, öar, landsbygdsområden och städer, vilken roll har transporter som ett verktyg för social sammanhållning och konnektivitet och vad är din strategi för turism i dessa områden för att främja en motståndskraftig, hållbar och konkurrenskraftig turismsektor?

Jag anser att både hållbara transporter och turism är viktiga för att stärka Europas sammanhållning och välförhållanden. Konnektivitet är av stor vikt för en väl fungerande inre marknad. Att alla invånare och företag, oavsett var de är, har tillgång till tillförlitliga och överkomliga transporter och är anslutna till resten av EU och till världen i stort är en förutsättning för ekonomisk och social utveckling och för människors försörjningsmöjligheter.

Samtidigt har turismen en viktig territoriell dimension och många av EU:s regioner är starkt beroende av den. Om turismen utvecklas på ett hållbart sätt är den en drivkraft för den ekonomiska och sociala sammanhållningen i regionerna i EU, särskilt i avlägsna områden och landsbygdsområden, där den kan vara en viktig inkomst- och försörjningskälla för lokalsamhällena.

Jag kommer i nära samarbete med kommissionsledamoten med ansvar för hållbara transporter och turism att stödja insatser för att anpassa EU:s politik till de regionala behoven. Genom detta säkerställer vi att varje regions specifika utmaningar behandlas, samtidigt som ekonomisk tillväxt, social inkludering och miljömässig hållbarhet främjas. Tillsammans kommer vi att mobilisera EU-medel för att driva på både den gröna och den digitala omställningen och göra dem mer motståndskraftiga och framtidssäkrade. Vi ser till att i investeringar i hållbara transporter och turism balanserar de ekonomiska, sociala, kulturella och miljömässiga dimensionerna, så att regionerna lätt kan integreras i den inre marknaden och frigöra sin ekonomiska potential, samtidigt som vi stöder EU:s klimatmål och mål för territoriell sammanhållning och förbättrar miljöns kvalitet. Jag är även övertygad om att förbättrad tillgång till tillgängliga och överkomligt prissatta transporter spelar en viktig roll för social integration, ekonomisk utveckling och sammanhållning. Därför kommer jag att arbeta för ett brett utbud av transportalternativ till överkomliga priser för alla européer. Transportfattigdom kommer också att behandlas som en del av den första EU-strategin för fattigdomsbekämpning, som den verkställande vice ordföranden med ansvar för människor, kompetens och beredskap ska leda och som jag gärna bidrar till.

För det första vill jag se till att TEN-T-nätet genomförs framgångsrikt. Det viktigaste målet är att färdigställa vårt TEN-T-nät inom de överenskomna tidsfristerna och göra EU:s infrastruktur mer motståndskraftigt mot naturkatastrofer. Här måste vi fokusera på de medlemsstater som släpar efter i utvecklingen av infrastruktur och investera i de nationella delarna av TEN-T så att de uppfyller EU:s standarder och kan anslutas till gränsöverskridande sträckor. Genom dessa investeringar prioriteras hållbara transportalternativ och

infrastrukturutvecklingen bidrar till både territoriell sammanhållning och miljömässig hållbarhet. Om jag godkänns avser jag dessutom att fortsätta att arbeta för en ekonomiskt överkomlig konnektivitet samt mobilitet och tillgång till kritiska tjänster i regioner med transportsystem av dålig kvalitet, såsom i landsbygdsområden, randområden, gränsregioner och yttersta randområden, och främja hållbar mobilitet i stadsområden.

För det andra kommer jag att sträva efter att turismen får en rättvis plats i finansieringsprogrammen samtidigt som en tillräcklig flexibilitet säkerställs. Det finns många olika perspektiv av turismen och den bör därför få stöd från olika politikområden. Jag kommer särskilt att titta på utmaningarna med turism i städer, på öar och i de yttersta randområdena. Avsikten är att bygga vidare på pågående initiativ för att främja modeller för hållbar stadsturism och ta itu med konnektiviteten och konsekvenserna av klimatförändringarna och starkt beroende genom att stödja diversifieringen av den ekonomiska modellen och testa nya lösningar. Jag kommer att bygga vidare på det pågående arbetet så att våra turistföretag och kulturinstitutioner lättare kan hitta finansieringsmöjligheter, både på nationell och regional nivå.

När det gäller investeringsmöjligheter är jag fast övertygad om att vi bör dra nytta av strategiska och integrerade tillvägagångssätt för att ta itu med utmaningarna i båda sektorerna, med fokus på förenkling och lokala intressenters behov, och involvera dem för att fastställa nödvändiga insatser.

Transportinvesteringar bör ingå i den övergripande transportplaneringen, som omfattar en multimodal kartläggning av befintlig och planerad infrastruktur, däribland strategier för hållbar mobilitet och investeringar i TEN-T-näten, med fokus på arbetsplanerna för de europeiska transportkorridorerna inom TEN-T. Denna strategi bidrar till att effektivare koppla samman regioner med större transportnät, vilket i sin tur bidrar till fullbordandet av den inre marknaden och främjar ekonomisk utveckling, i linje med strategin för hållbar och smart mobilitet.

Turismåtgärder bör ingå i bredare strategier för territoriell utveckling. Genom att koppla samman investeringar i turism med lokala utvecklingsplaner, strategier för smart specialisering och initiativ för territoriellt samarbete kan turismen stärka lokala ekonomier och bidra till social sammanhållning och miljömässig hållbarhet. Denna strategi är väl definierad i omställningsplanen för turism och den europeiska agendan för turism 2030. Ett fullständigt genomförande av detta kräver ett strategiskt tillvägagångssätt på EU-nivå så att alla tillgängliga verktyg, från finansiering till politik, mobiliseras för samma mål.

Det är ytterst viktigt att befästa den centrala roll som hållbara transport- och turismekosystem spelar. Under covid-19-pandemin såg vi alla vad som händer när det inte finns någon turism och människors rörlighet begränsas. Detta hade förödande konsekvenser för Europas ekonomiska och sociala struktur. Båda sektorerna har återhämtat sig sedan dess. Om jag godkänns är det min uppgift att bygga vidare på återhämtningen och se till att den är hållbar och rättvis. Det är särskilt viktigt att avlägsna områden inte bara har bra anslutningar, utan även att transportpriserna är överkomliga, annars kommer de knappast att kunna dra fördel av hållbar turism.

Fråga från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling

12. Hur skulle du, i egenskap av verkställande vice ordförande för kommissionen, eftersträva det generaldirektoratsövergripande målet att ta itu med utmaningarna med att upprätthålla och förbättra livskvaliteten i landsbygdsområden? Hur skulle du minska klyftan mellan stad och landsbygd, främja utvecklingen av infrastruktur, stödja den digitala omställningen, underlätta tillgången till tjänster och generellt göra landsbygdsområden mer attraktiva för jordbrukare och företag? Hur ser du på landsbygdspakten och dess vidareutveckling? Hur tänker du se till att EU:s medel och politik kompletterar varandra när det gäller att stödja landsbygdsområden och att informationen är tillgänglig för lokala aktörer?

Jag ställer mig helt bakom målen i den långsiktiga visionen för EU:s landsbygdsområden. I detta framtidsinriktade dokument beskrivs de nuvarande utmaningarna när det gäller att förbättra livskvaliteten i landsbygdsområden samt ännu outnyttjade möjligheter. Jag har för avsikt att samordna de olika politikområden som påverkar landsbygdsområdena, särskilt sammanhållningspolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken, eftersom de kompletterar den sociala, ekonomiska och territoriella sammanhållningen i Europa och gör sektorn mer hållbar. En viktig faktor är att stärka genomförandet av landsbygdssäkringen av kommissionens lagstiftningsinitiativ och andra initiativ som inte avser lagstiftning, såsom begärts av Europaparlamentet på initiativ av utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling i sin resolution av den 13 december 2022. Jag åtar mig att organisera det samarbete som krävs mellan kommissionsledamöterna för att landsbygdsområdenas ekonomiska utveckling, konkurrenskraft och attraktionskraft ska kunna integreras i framtida planerings- och budgetinsatser.

Tillgång till tjänster, infrastruktur, digital konnektivitet och kompetens är hörnstenar i arbetet för att göra entreprenörskap mer attraktivt i dessa områden, med början i jordbruks- och livsmedelsindustrin som under årens lopp har blivit mycket betydelsefull på landsbygden. Särskilt avlägsna och avfolkade landsbygdsområden lider dock av en brist på tjänster. Hälso- och sjukvård, utbildning och sociala tjänster får inte vara lyxvaror. Vi bör se till att de är allmänt tillgängliga för allmänheten i enlighet med den europeiska pelaren för sociala rättigheter. Om jag godkänns lovar jag att fullfölja handlingsplanen för den långsiktiga visionen för EU:s landsbygdsområden, där nyföretagande, stöd till befintliga företag, förbättring av tjänster och stöd för innovation, särskilt digital innovation, bör vara centralt. Vi måste anpassa den nationella och regionala politiken till EU:s prioriteringar och finansieringsflöden för att maximera genomslaget. Det kan uppnås genom heltäckande strategier för landsbygdsområdena på nationell och regional nivå, som säkerställer övergripande planering och samarbete mellan alla förvaltningsnivåer i linje med landsbygdsvisionen. Jag tänker se till att en dialog inleds med landsbygdssamhällena, särskilt med ungdomar på landsbygden. Landsbygdspakten har visat sig vara ett viktigt forum för samarbete och följer exemplet med samverkan mellan berörda parter i städerna. Landsbygdspaktens åtgärder har bidragit till att stärka landsbygdens inflytande, möjliggöra nätverksbyggande och uppmuntra åtgärder i landsbygdsområden. Landsbygdspakten är en framgångsrik strategi som jag tänker fortsätta att stödja och vid behov fördjupa och förbättra.

I dag är EU:s politik utrustad med ett brett spektrum av territoriella verktyg och andra politiska instrument, som är effektiva när det gäller att hantera utmaningar på landsbygden, särskilt inom den gemensamma jordbrukspolitikens andra pelare, och omfattar program som Leader, lokalt ledd utveckling som visat sitt mervärde, samt smarta byar men även strategier för integrerad territoriell utveckling. Under mitt första år kommer jag att utvärdera vad som finns och bedöma hur de nuvarande verktygen kan göras mer effektiva för att stödja landsbygdssamhällena och jordbrukare, i övergången till sådana produktionsmodeller som på bästa sätt kombinerar de tre nivåerna av hållbarhet, dvs. den sociala, ekonomiska och miljömässiga.

Genom sammanhållningspolitiken får landsbygdsområdena också omfattande stöd, särskilt genom integrerade territoriella insatser, däribland sådana som syftar till att stärka samspelet mellan stad och landsbygd inom ramen för en hållbar stadsutveckling. Landsbygdsområdena drar också nytta av stödet till små stadsområden, som fungerar som förankringspunkter och infrastruktur- och servicecentrum för landsbygdsområden.

Oavsett hur EU-fonderna struktureras i framtiden måste vi garantera att landsbygdsbefolkningens behov tydligt fastställs och hanteras på lämpligt sätt och står i centrum inom de olika politikområdena. Det behövs en bedömning av hur åtgärderna inriktas på landsbygdssamhällena. I detta avseende kommer det att vara viktigt att det finns särskilda mål och indikatorer för landsbygdsområdena i EU:s framtida fonder och politik. En förstärkning av det nyligen inrättade observationsorganet för landsbygden ska bidra till detta mål. Det kommer att vara viktigt att det finns effektiva verktyg som gör det möjligt för lokala aktörer och aktörer på landsbygden, i första hand jordbrukare och jordbruksföretag, att delta fullt ut i processen. Det kommer att vara min prioritet att bygga upp deras kapacitet att få tillgång till EU-finansiering och informera om befintliga möjligheter genom nätverksarbete och initiativ såsom verktygslådan för EU-finansiering för landsbygdsområden.

Fråga från fiskeriutskottet

13. Hur skulle du göra fiskerisektorn mer motståndskraftig, hållbar och konkurrenskraftig på den globala marknaden, bidra till generationsskifte och gynna kustsamhällena och de yttersta randområdena, samtidigt som man säkerställer sammanhållningen i dessa områden och inom ramen för målen i den europeiska gröna given?

Fiskets framtid, både ekonomiskt och som en attraktiv sektor för unga, är beroende av sunda hav med rikliga fiskbestånd och ett engagemang för säkerhet och innovation. Att hitta rätt balans mellan förvaltningen av fiskeresurserna, skyddet av vår marina miljö och investeringar i fiskets framtid kommer att vara viktigt för att trygga fiskerinäringens, särskilt den småskaliga flottans, långsiktiga lönsamhet.

Om jag godkänns kommer jag att stödja kommissionsledamoten med ansvar för fiske och hav i hans uppdrag.

För att öka resiliensen bör både de sammanhållningspolitiska fonderna och Europeiska havs-, fiskeri- och vattenbruksfonden (EHFVF) fortsätta att prioritera investeringar i innovation och modernisering inom den nuvarande rättsliga ramen. Genom EHFVF fortsätter vi att stödja den gröna och den digitala omställningen och strävar efter en ambitiös balans mellan det nödvändiga skyddet av fiskbestånden och stärkandet av sektorns motståndskraft. De sammanhållningspolitiska fonderna och EHFVF spelar en avgörande roll när det gäller att hjälpa EU:s kustområden, från Medelhavet till Atlantkusten och de yttersta randområdena, som ofta är starkt beroende av fisket, med de särskilda utmaningar de står inför. Dessa områden är mer sårbara för ekonomiska

svängningar och miljöförändringar, och därför är det viktigt att tillhandahålla riktat stöd för deras motståndskraft genom att med handelspartner i tredjeländer utveckla sådana lösningar som säkerställer likvärdiga produktionsstandarder. Vi kommer att fortsätta att prioritera finansiering av infrastrukturutveckling i dessa regioner och att förbättra konnektiviteten och tillträdet till marknaderna. Dessutom kommer vi att stödja fiskerisektorn och dess utfasning av fossila bränslen och digitala omställning, men även hållbart vattenbruk och nya framväxande sektorer inom den blå ekonomin så att kustsamhällena kan dra nytta av diversifierade ekonomier. Om jag godkänns tänker jag ägna särskild uppmärksamhet åt de sociala och ekonomiska skillnaderna i de yttersta randområdena. Både de sammanhållningspolitiska fonderna och EHFVF kan bidra till att främja inkludering genom att erbjuda riktat ekonomiskt stöd till småskaligt fiske och främja sociala innovationsprojekt som integrerar fiske, särskilt småskaligt fiske, i bredare regionala utvecklingsstrategier.

Slutligen kommer jag att ge mitt fulla stöd till kommissionsledamoten med ansvar för fiske och hav när det gäller att utveckla en tydlig vision för att år 2040 ha en resilient, hållbar och konkurrenskraftig fiskerisektor, i genomförandet av en heltäckande, framåtblickande och ambitiös strategi för haven, genom den europeiska havspakten, och genom unionens prioritering att säkerställa lika villkor mellan EU och tredjeländer.